

CRISPÍN

Un relat de: [E. VILADOMS](#)

De parcs i placetes amb tobogans i gronxador no n'hi havia, però els camps i conreus abandonats, abans d'esdevenir avingudes amb edificis de quatre o cinc plantes, van ser els escenaris dels nostres jocs. Hi havia un solar que ens agradava molt, estava parcialment delimitat per murs d'obra que li conferien certa privacitat, tenia també una torreta amb un molí d'aspes oxidades que probablement havia bombat l'aigua d'un pou quan tot allò era terreny agrícola, s'hi podia accedir al capdamunt per una escala de gat.

—*¡Santiago y cierra España!*

I el Capitán Trueno desembeinava l'espasa imaginària per a enfrontar-se a invisibles enemics.

—Em deixeu jugar amb vosaltres?

—Seràs la Sígrid.

—La Sígrid? Si no fa re!

—Ets una nena, Dolors.

—Puc ser en Crispín. Té el cabell llarg i també duu faldilles.

—Crispín, puja al *palo mayor* i avisa si s'acosten enemics.

I jo grimpava per la torreta, decidida i cautelosa no movia un peu d'un barrot sense haver aferrat fort amb les mans el d'un tros més amunt. Per por a pixar-me de la impressió, no acabava d'arribar a dalt de tot, assolía l'alçada justa per veure què hi havia a l'altra banda del mur i donar l'alarma de manera creïble.

—Pirates *berberiscos* a la vista!

De bastons no en faltaven i tant podien ser el garrot d'en Goliath, paper que assumia el més gras de la colla, com l'esmolada arma d'en Ricardo Corazón de León, acabat de tornar de Terra Santa. Abundaven també els rocs, munició per a les catapultes que hauríem volgut incendiàries. I una bufanda o un jersei entortolligats pel cap distingien els dolents que havien de deixar-se matar amb tot el realisme possible. No ens calia més attrezzo.

De tornada a casa, quan començava a fosquejar, intentàvem dissimular les esgarrinxades i els genolls pelats netejant-los amb una mica de saliva. I, si teníem una estona, abans de sopar tornàvem a fullejar aquells tebeos d'aventures que tant ens entusiasmaven, potser perquè no en coneixíem d'altres.